

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 maja 2014 roku skierowanym przeciwko M. M. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) pełnomocnik P. W. oraz M. K. (1) wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanej M. M. (1) na rzecz powoda P. W.:

a) kwoty 97.089,02 złotych tytułem zwrotu należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 3.866,70 złotych od dnia 11.02.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.670,44 złotych od dnia 11.03.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.804,91 złotych od dnia 11.04.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.937,30 złotych od dnia 11.05.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 4.806,15 złotych od dnia 11.06.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.263,15 złotych od dnia 11.07.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.617,41 złotych od dnia 11.08.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.120,62 złotych od dnia 11.09.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.954,20 złotych od dnia 11.10.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.756,39 złotych od dnia 11.11.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.851,52 złotych od dnia 11.12.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.177,31 złotych od dnia 11.01.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.976,80 złotych od dnia 11.02.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 4.426,22 złotych od dnia 11.03.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.579,45 złotych od dnia 11.04.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 4.048,56 złotych od dnia 11.05.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.473,15 złotych od dnia 11.06.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.673,68 złotych od dnia 11.07.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.595,41 złotych od dnia 11.08.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.111,30 złotych od dnia 11.09.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.591,72 złotych od dnia 11.10.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.649,04 złotych od dnia 11.11.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.896,73 złotych od dnia 11.12.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1.060,89 złotych od dnia 11.01.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.215,35 złotych od dnia 11.02.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.018,52 złotych od dnia 11.03.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.906,40 złotych od dnia 11.04.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.682,47 złotych od dnia 11.05.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.538,41 złotych od dnia 11.06.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.536,76 złotych od dnia 11.07.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.494,94 złotych dnia 11.08.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.475,40 złotych od dnia 11.09.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 986,52 złotych od dnia 11.10.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.066,95 złotych od dnia 11.11.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.216,67 złotych od dnia 11.12.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.086,49 złotych od dnia 11.01.2014 roku do dnia zapłaty

b) kwoty 18.167,17 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 1 040,62 złotych od dnia 11.02.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 681,14 złotych od dnia 11.03.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1 061,19 złotych od dnia 11.04. 2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1 229,83 złotych od dnia 11.05.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1 045,13 złotych od dnia 11.06.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1135,23 złotych od dnia 11.07.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 675,73 złotych od dnia 11.08.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 799,82 złotych od dnia 11.09.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 636,41 złotych od dnia 11.10.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 855,92 złotych od dnia 11.11.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 946,02 złotych od dnia 11.12.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 126,14 złotych od dnia 11.01.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 531,57 złotych od dnia 11.02.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 477,52 złotych od dnia 11.03.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 688,02 złotych od dnia 11.04.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 586,53 złotych od dnia 11.05.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 468,51 złotych od dnia 11.06.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 435,17 złotych od dnia 11.07.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 258,01 złotych od dnia 11.08.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 619,21 złotych od dnia 11.09.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 510,85 złotych od dnia 11.10.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 460,67 złotych od dnia 11.11.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 324,35 złotych od dnia 11.12.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 169,29 złotych od dnia 11.01.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 550,41 złotych od dnia 11.02.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 179,74 złotych od dnia 11.03.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 117,13 złotych od dnia 11.04.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 27,03 złotych od dnia 11.05.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 18,92 złotych od dnia 11.06.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 208,12 złotych od dnia 11.07.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 41,13 złotych od dnia 11.08.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 153,17 złotych od dnia 11.09.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 90,10 złotych od dnia 11.10.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 57,58 złotych od dnia 11.11.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 298,74 złotych od dnia 11.12.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 662,22 złotych od dnia 11.01.2014 roku do dnia zapłaty

c) kwoty 2.550 złotych tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w 2013 roku urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2014 roku do dnia zapłaty.

d) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda M. K. (1) od pozwanej M. M. (1):

a) kwoty 87.363,56 złotych tytułem zwrotu należności z tytułu krajowych i zagranicznych podróży służbowych wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 3.871,79 złotych od dnia 11.02.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.264,19 złotych od dnia 11.03.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 4.059,91 złotych od dnia 11.04.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 5.074,16 złotych od dnia 11.05.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 4.450,80 złotych od dnia 11.06.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.454,04 złotych od dnia 11.07.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.015,63 złotych od dnia 11.08.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.847,13 złotych od dnia 11.09.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.122,20 złotych od dnia 11.10.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.846,39 złotych od dnia 11.11.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.161,42 złotych od dnia 11.12.2011 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.103,83 złotych od dnia 11.03.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.918,22 złotych od dnia 11.04.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 4.930,20 złotych od dnia 11.06.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.483,68 złotych od dnia 11.07.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.831,72 złotych od dnia 11.08.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.936,30 złotych od dnia 11.09.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.704,87 złotych od dnia 11.10.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 3.527,26 złotych od dnia 11.11.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.798,59 złotych od dnia 11.12.2012 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.075,89 złotych od dnia 11.01.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.611,61 złotych od dnia 11.02.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.981,40 złotych od dnia 11.03.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.369,49 złotych od dnia 11.04.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.779,29 złotych od dnia 11.05.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.986,95 złotych od dnia 11.06.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.480,20 złotych od dnia 11.07.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.397,39 złotych od dnia 11.08.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 2.069,72 złotych od dnia 11.09.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 941,52 złotych od dnia 11.10.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 1.598,05 złotych od dnia 11.11.2013 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1.788,24 złotych od dnia 11.12.2013 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1.144,02 złotych od dnia 11.01.2014 do dnia zapłaty

b) kwoty 20.308,39 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami od:

- kwoty 1 002,03 złotych od dnia 11.02.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 532,99 złotych od dnia 11.03.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1 038,18 złotych od dnia 11.04.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1 385,78 złotych od dnia 11.05.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 984,77 złotych od dnia 11.06.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 700,50 złotych od dnia 11.07.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 842,64 złotych od dnia 11.08.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 852,79 złotych od dnia 11.09.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 988,46 złotych od dnia 11.10.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1167,51 złotych od dnia 11.11.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1 034,00 złotych od dnia 11.12.2011 roku do dnia zapłaty

- kwoty 649,74 złotych od dnia 11.01.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 720,81 złotych od dnia 11.02.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 771,57 złotych od dnia 11.03.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 1 085,37 złotych od dnia 11.04.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 980,71 złotych od dnia 11.05.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 335,02 złotych od dnia 11.06.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 511,67 złotych od dnia 11.07.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 310,10 złotych od dnia 11.08.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 552,37 złotych od dnia 11.09.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 564,97 złotych od dnia 11.10.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 250,27 złotych od dnia 11.11.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 304,57 złotych od dnia 11.12.2012 roku do dnia zapłaty

- kwoty 157,09 złotych od dnia 11.01.2013 roku do dnia zapłaty

- kwoty 658,97 złotych od dnia 11.02.2013 roku do dnia zapłaty

- kwoty 117,26 złotych od dnia 11.03.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 91,37 złotych od dnia 11.04.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 81,22 złotych od dnia 11.05.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 149,24 złotych od dnia 11.06.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 74,62 złotych od dnia 11.07.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 111,23 złotych od dnia 11.08.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 121,83 złotych od dnia 11.09.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 40,61 złotych od dnia 11.10.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 46,35 złotych od dnia 11.11.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 516,16 złotych od dnia 11.12.2013 roku do dnia zapłaty
- kwoty 573,63 złotych od dnia 11.11.2013 roku do dnia zapłaty

c) kwoty 2.550 złotych tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w 2013 roku urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód P. W. zawarł z pozwaną M. M. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ł. w dniu 28 lutego 2008 roku umowę o pracę na czas określony do dnia 31 maja 2008 roku na stanowisku kierowcy. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano G.. Poczynając od dnia 1 czerwca 2008 roku powód świadczył pracę na rzecz pozwanej na mocy umowy na czas nieokreślony, ostatni z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie 4.250. Z dniem 31 grudnia 2013 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego na „unikaniu świadczenia pracy w charakterze kierowcy poprzez manipulowanie grafikami jazdy w sposób zapewniający im dodatkowy czas wolny bez jednoczesnego uzgodnienia z pracodawcą”.

Powód M. K. (1) zawarł z pozwaną M. M. (1) prowadzącą działalność pod firmą B. umowę o pracę na okres próbny w dniu 8 stycznia 2007 roku jako kierowca. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano w umowie Ł.. Poczynając od dnia 1 sierpnia 2007 roku umowa o pracę powoda M. K. (1) miała charakter umowy na czas nieokreślony, ostatnio z wynagrodzeniem 4.800 złotych brutto miesięcznie. Pismem z dnia 25 stycznia 2008 roku pozwana poinformowała powoda o zmianie nazwy i siedziby firmy na (...). Z dniem 31 grudnia 2013 roku pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych polegającego na „unikaniu świadczenia pracy w charakterze kierowcy w okresie 01.06.2013- 30.11.2013 poprzez manipulowanie grafikami jazdy w sposób zapewniający im dodatkowy czas wolny bez jednoczesnego uzgodnienia z pracodawcą”. Pozostając w stosunku pracy z pozwaną powodowie świadczyli pracę w godzinach nadliczbowych, za które nie otrzymali wynagrodzenia. Z zestawienia opracowanego na podstawie ewidencji czasu pracy kierowcy prowadzonej Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców sporządzonego na zlecenie powodów przez pana D. C. (1) ((...) Doradztwo (...)) wprost wynika, iż powód P. W. w latach 2011-2013 świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, za którą winien otrzymać wynagrodzenie w łącznej kwocie 18.167,17 złotych (2011- 10.233,18 zł, 2012- 5.529,70 złotych, 2013- 2.404,30 złotych), zaś powód M. K. (1) w łącznej kwocie 20.308,39 złotych (2011- 11.179,38 zł, 2012- 6.544,53 zł, 2013- 2.584,48 zł). Nadto przez cały okres zatrudnienia na polecenie pracodawcy odbywali krajowe i zagraniczne podróże służbowe, m.in. do Niemiec, Belgii, Holandii, na Łotwę i Łotwę. Mimo, iż zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r. poz. 167) wcześniej obowiązujących rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia

2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, w związku z art. 77 (5) § 5 k.p., z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują: diety oraz zwrot kosztów, w tym przejazdów, dojazdów środkami komunikacji miejscowe noclegów oraz innych wydatków, pozwana nie wypłacała powodowi ani diet ani kosztów noclegów. Co więcej, mimo rozwiązania umowy o pracę z powodami z dniem 31 grudnia 2013 roku, pozwana nie wypłaciła im ekwiwalentu za niewykorzystany w 2013 roku urlop wypoczynkowy. Na wniosek powodów zgłoszony do Państwowej Inspekcji Pracy została u pozwanej przeprowadzona kontrola, o wynikach której powodowie zostali poinformowani w pismach z dnia 7 lutego 2014 roku. Z przeprowadzonej kontroli wprost wynikało, iż powód P. W. nie wykorzystał 18 dni urlopu, zaś powód M. K. (2) 23 dni urlopu.

/pozew k.2 – 6 , pismo procesowe k.248 – 251/

Odpowiadając na pozew pismem z dnia 24 lutego 2015 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W treści odpowiedzi wskazano, że w ocenie pozwanej roszczenia zgłaszane przez powodów są całkowicie bezpodstawne. Z powodami umowy o pracę zostały rozwiązane w trybie art. 52 § 1 kodeksu pracy, ze względu na ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, polegające na manipulowaniu grafiką pracy, który dawał powodowi dodatkowy czas wolny, niezgodny z pracodawcą. Żaden z powodów nigdy tego zwolnienia nie zakwestionował. Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności pracy roszczenia powodów o urlop, czy godziny, szczególnie za 2013 rok, nie znajduje żadnego uzasadnienia. W ocenie strony pozwanej także roszczenia o zwrot kosztów podróży służbowych nie powinny zostać uwzględnione. Przepisy, które zostały powołane jako -uzasadnienie tego roszczenia, tj. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej i wcześniejszych rozporządzeń, w żaden sposób nie odnoszą się do kierowców zatrudnionych w prywatnej firmie, dotyczą bowiem pracowników zatrudnionych u określonych podmiotów, do których nie zalicza się Pozwana prowadząca indywidualną działalność gospodarczą.

/odpowiedź na pozew k.203 – 205/

Pismem procesowym z dnia 2 kwietnia 2015 r. strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz podniosła zarzut przedawnienia w zakresie roszczeń powodów za styczeń, luty, marzec oraz kwiecień 2011 r.

/pismo procesowe k.223 – 237/

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018 r. pełnomocnik powodów poparł powództwo, a pełnomocnik pozwanej wniósł o jego oddalenie.

/oświadczenia pełnomocników stron złożone na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018 r., płyta CD k.1157/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. zatrudniony był w firmie (...) na podstawie umowy o pracę od dnia 28 lutego 2008 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia – art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w zw. z art. 52 § 1 pkt 1. Według umowy o pracę zawartej na czas określony z dnia 28 lutego 2008 r. (okres próbny do dnia 31 maja 2008 r.) wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 3 600,00 zł brutto. Stosownie do umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z dnia 1 czerwca 2008 r. wynagrodzenie powoda zostało określone w kwocie 3 900,00 zł brutto. Stosownie zaś do aneksu do umowy o pracę z dnia 1 czerwca 2008 r. wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 4 250,00 zł.

/dokumentacja pracownicza P. W./

M. K. (1) zatrudniony był w firmie (...) na podstawie umowy o pracę od dnia 8 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy – kierownika ds. transportu. Stosunek pracy ustął w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia – art. 30 § 1 k.p. pkt 3 w zw. z art.52 § 1 pkt1. Według umowy o pracę zawartej na czas określony z dnia 8 stycznia 2007 r. (okres próbny do dnia 8 kwietnia 2007 r.) wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 936,00 zł brutto. Stosownie do umowy o pracę zawartej na czas określony z dnia 9 kwietnia 2007 r. (do dnia 30 czerwca 2007 r.) wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 936,00 zł brutto. Według umowy o pracę zawartej na czas określony z dnia 30 czerwca 2007 r. (od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 31 lipca 2007 r.) wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 936,00 zł brutto. Według umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony z dnia 1 sierpnia 2007 r. wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 936,00 zł brutto. Stosownie do aneksu do umowy o pracę z dnia 1 października 2007 r. wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 3 900,00 zł brutto (stanowisko kierownika ds. transportu). Stosownie do aneksu do umowy o pracę z dnia 1 lutego 2008 r. wynagrodzenia powoda zostało określone w kwocie 4 800,00 zł brutto.

/dokumentacja pracownicza P. W./

Firma (...) należąca do M. M. (1) współpracowała z firmą (...) Sp. z o.o. (w której jedynym z udziałowców był J. M. będący mężem M. M. (1)) i w jej ramach zajmowała się przewozem towarów na jej rzecz. Firma płatnika dysponowała dwoma samochodami - marki R. oraz D..

/zeznania świadków: E. K. min.00:46:33 - 01:14:13 rozprawy z dnia 21 maja 2015 r. , płyta CD k.355, Z. K. min.00:28:34 – 00:48:01 rozprawy z dnia 21 stycznia 2016 r. , płyta CD k.406 , M. K. (3) min.00:04:40 – 00:31:36 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , J. M. min.00:13:14 – 00:35:10 rozprawy z dnia 7 listopada 2017 r. , płyta CD k.999/

W firmie płatnika nie było regulaminu wynagradzania, a także wewnętrznych przepisów w zakresie wyliczenia należności z tytułu podróży służbowych. W firmie płatnika nie rozliczano czasu pracy kierowców.

/opinia k.1013 – 1048 , opinia uzupełniająca k.1085 - 1090 , ustna opinia uzupełniająca min.00:04:33 – 00:46:41 rozprawy z dnia 22 marca 2018 r. , płyta CD k.1076 , ustna opinia uzupełniająca min.00:02:51 – 00:14:04 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. , płyta CD k.1125 biegłego sądowego z zakresu rachunkowości L. S./

Płatnik składek rozliczał się z powodami w oparciu o umowy o pracę oraz zwolnienia lekarskie.

/zeznania świadka M. P. min.00:08:16 – 00:28:34 rozprawy z dnia 21 stycznia 2016 r. , płyta CD k.406/

W ww. okresach powodowie wykonywali jedynie obowiązki pracownicze kierowców samochodów ciężarowych marki R. oraz D. zarówno w transporcie krajowym , jak i zagranicznym. Co do zasady , powodowie jeździli w trasy międzynarodowe (m.in. do Belgii oraz Holandii), wspólnie ,w jedynym aucie , zmieniając się w trasie. Czas pracy każdego z powodów odnotowywany był zarówno na imiennej karcie kierowcy, jak i na tarczach tachografów , w które wyposażone były samochody .

/zeznania świadków: D. C. (2) min.00:07:30 – 00:46:33 , E. K. min.00:46:33 - 01:14:13 rozprawy z dnia 21 maja 2015 r. , płyta CD k.355 , zeznania świadków M. P. , A. B. min.00:48:01 – 00:55:56 min.00:08:16 – 00:28:34 rozprawy z dnia 21 stycznia 2016 r. , płyta CD k.406 , zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania P. W. min.00:15:52 – 00:39:13 , min.00:54:18 – 00:55:56 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:41 – 00:31:53 rozprawy z dnia 24 września 2015 r. , płyta CD k.380/

Powodowie nocowali w kabinie auta , gdyż pracodawca nie zapewniał im noclegów w hotelach. Wyplacane zaś przez pracodawcę zaliczki służyły pokryciu kosztów przejazdu , takich jak paliwo i winiety autostradowe (zamiast gotówki powodowie czasami otrzymywali karty płatnicze).

/zeznania świadków: D. C. (2) min.00:07:30 – 00:46:33 , E. K. min.00:46:33 - 01:14:13 rozprawy z dnia 21 maja 2015 r. , płyta CD k.355 , Z. K. min.00:28:34 – 00:48:01 rozprawy z dnia 21 stycznia 2016 r. , płyta CD k.406 , A. B. min.00:48:01 – 00:55:56 min.00:08:16 – 00:28:34 rozprawy z dnia 21 stycznia 2016 r. , płyta CD k.406 , M. K. (3) min.00:04:40 – 00:31:36 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania P. W. min.00:15:52 – 00:39:13 , min.00:54:18 – 00:55:56 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:41 – 00:31:53 rozprawy z dnia 24 września 2015 r. , płyta CD k.380/

Po powrocie z trasy, powodowie rozliczali się z pracodawcą przedstawiając mu wysokość poczynionych wydatków (takich jak paliwo i winiety autostradowe) oraz załączając w tym zakresie stosowne rachunki (w przypadku poniesienia dodatkowych kosztów były one zwracane przez pracodawcę).

/zeznania świadka E. K. min.00:46:33 - 01:14:13 rozprawy z dnia 21 maja 2015 r. , płyta CD k.355 , zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania P. W. min.00:15:52 – 00:39:13 , min.00:54:18 – 00:55:56 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:41 – 00:31:53 rozprawy z dnia 24 września 2015 r. , płyta CD k.380

Pracodawca wypłacał powodom jedynie wynagrodzenie zasadnicze określone w treści umów o pracę (w formie przelewu na konto).

/zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania P. W. min.00:15:52 – 00:39:13 , min.00:54:18 – 00:55:56 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:41 – 00:31:53 rozprawy z dnia 24 września 2015 r. , płyta CD k.380/

P. W. nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za 2013 r. w wymiarze 18 dni tj. 144 godzin.

/ustalenia Państwowej Inspekcji Pracy k.13 – 13 odwrót/

M. K. (1) nie wykorzystał urlopu wypoczynkowego za 2013 r. w wymiarze 23 dni tj. 184 godzin.

/ustalenia Państwowej Inspekcji Pracy k.76 – 77/

Kierowcy podpisywali się pod drukami komputerowymi, które nie zawierały odręcznych dopisków.

/zeznania świadka E. K. min.00:46:33 - 01:14:13 rozprawy z dnia 21 maja 2015 r. , płyta CD k.355 , zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438 , zeznania P. W. min.00:15:52 – 00:39:13 , min.00:54:18 – 00:55:56 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:02:41 – 00:31:53 rozprawy z dnia 24 września 2015 r. , płyta CD k.380/

Pozwana nie prowadziła indywidualnej karty ewidencji czasu pracy w celu rejestrowania nieobecności kierowców z podziałem na rodzaj i wymiar oraz nie wyliczyła wynagrodzenia powodów na podstawie ewidencji czasu pracy wynikającego z danych tachografu - kart kierowcy.

Wynagrodzenie powodom w całym okresie spornym wypłacane było w stałej wysokości wynikającej z umowy o pracę tj.

P. W. – 4 250 zł brutto miesięczne

M. K. (1) – 4 800 zł brutto miesięcznie

Oprócz powyższego wynagrodzenia powodom wypłacona była premia w wysokości 4.750 zł w 2011 roku i 500 zł w 2012 roku.

M. K. (1) wypłacone było świadczenie rzeczowe w kwocie 84,00 zł brutto miesięcznie do marca 2013 roku i 214,26 zł od kwietnia 2013 r.

Wyliczone wynagrodzenie powodów na podstawie ewidencji ich czasu pracy , w kwotach brutto wynosi:

P. W.

Dodatek za pracę w porze nocnej 412,52 zł

dodatek za godziny nadliczbowe 1 526,78 zł

Wynagrodzenie za dyżury 17 196,57 zł

Razem dodatki i wynagrodzenie za dyżury 19 135,87 zł

Wynagrodzenie za podstawowy czas pracy i za wynagrodzenie urlopowe 99 084,17 zł

Razem należne wynagrodzenie 118 220,04 zł

Wypłacone wynagrodzenie 152 914,16 zł

Nadwyżka wypłaconego wynagrodzenia 34 694,12 zł

M. K. (1)

Dodatek za pracę w porze nocnej 282,34 zł

dodatek za godziny nadliczbowe 807,49 zł

Wynagrodzenie za dyżury 21 123,86 zł

Razem dodatki i wynagrodzenie za dyżury 22 213,69 zł

Wynagrodzenie za podstawowy czas pracy i za wynagrodzenie urlopowe 100 704,29 zł

Razem należne wynagrodzenie 122 917,98 zł

Wypłacone wynagrodzenie 172 800,00 zł

Nadwyżka wypłaconego wynagrodzenia 49 882,02 zł

W oparciu o przepracowaną ilość godzin i odbyte w tym czasie krajowe , jak i zagraniczne podróże służbowe (do Belgii , Niemiec , Holandii , W. , Austrii , Estonii , Litwy , Łotwy) , z uwzględnieniem kwot diet oraz limitów noclegowych dotyczących danego kraju , a także kursu walut , należności **P. W.** z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w trakcie podróży służbowych wyniosły :

w 2011 r.:

- styczeń - 284,81 zł

- luty - 1400,26 zł
- marzec - 2727,66 zł
- kwiecień - 3026,72 zł
- maj - 2249,17 zł
- czerwiec - 3418,65 zł
- lipiec - 1578,92 zł
- sierpień - 1833,04 zł
- wrzesień - 1938,92 zł
- październik - 2351,29 zł
- listopad - 1864,25 zł
- grudzień - 2994,05 zł

w 2012 r.:

- styczeń - 2423,46 zł
- luty - 2593,96 zł
- marzec - 2851,70 zł
- kwiecień - 2308,66 zł
- maj - 2103,64 zł
- czerwiec - 2297,99 zł
- lipiec - 2716,35 zł
- sierpień - 2961,92 zł
- wrzesień - 2575,80 zł
- październik - 1434,95 zł
- listopad - 2131,67 zł
- grudzień - 1812,86 zł

w 2013 r.:

- styczeń - 1533,26 zł
- luty - 3781,09 zł
- marzec - 3882,37 zł
- kwiecień - 1684,09 zł

- maj – 1967,95 zł
- czerwiec – 2755,20 zł
- lipiec – 2370,25 zł
- sierpień – 4303,51 zł
- wrzesień – 935,13 zł
- październik – 1620,02 zł
- listopad – 1626,78 zł
- grudzień – 1857,54 zł

W oparciu o przepracowaną ilość godzin i odbyte w tym czasie krajowe , jak i zagraniczne podróże służbowe (do Belgii , Niemiec , Holandii , W. , Austrii , Estonii , Litwy , Łotwy), z uwzględnieniem kwot diet oraz limitów noclegowych dotyczących danego kraju , a także kursu walut , należności **M. K. (1)** z tytułu diet i ryczałtów za noclegi w trakcie podróży służbowych wyniosły :

w 2011 r.:

- styczeń – 2106,06 zł
- luty – 2219,61 zł
- marzec – 2727,66 zł
- kwiecień – 3026,72 zł
- maj – 2249,17 zł
- czerwiec – 1574,29 zł
- lipiec – 1984,43 zł
- sierpień – 1833,04 zł
- wrzesień – 1938,92 zł
- październik – 2351,29 zł
- listopad – 1864,25 zł

w 2012 r.:

- luty - 1357,72 zł
- marzec – 893,26 zł
- kwiecień – 338,43 zł
- czerwiec – 2297,99 zł
- lipiec – 2716,35 zł

- sierpień – 2961,92 zł
- wrzesień – 2575,80 zł
- październik – 1434,95 zł
- listopad – 2131,67 zł
- grudzień – 1812,86 zł

w 2013 r.:

- styczeń – 1533,26 zł
- luty - 3781,09 zł
- marzec – 3882,37 zł
- kwiecień – 1684,09 zł
- maj – 1967,95 zł
- czerwiec – 2755,20 zł
- lipiec – 2370,25 zł
- sierpień – 4303,51 zł
- wrzesień – 935,13 zł
- październik – 1620,02 zł
- listopad – 2594,93 zł
- grudzień – 1857,54 zł

Powodowie pełnili dyżury w obsadach dwuosobowych i z tego tytułu powstało niewypracowanie godzin nominalnego czasu pracy. Wynikało to z sytuacji, że czas odpoczynku zalicza się do czasu dyżuru wtedy kiedy kierowca pracuje. Godziny nadliczbowe występują przede wszystkim w obsadzie jednoosobowej. Obu kierowcom liczą się diety i ryczałty, ale do czasu pracy nie wlicza się czasu kiedy drugi kierowca odpoczywa.

Ekwiwalent za 18 dni niewykorzystanego przez **P. W.** urlopu wypoczynkowego wyniósł 3656,16 zł (26 dni – 8 dni = 18 dni tj. 144 godziny ; wynagrodzenie miesięczne stałe 4 250 zł : 20,92 współczynnik urlopowy = 203,15 zł : 8 - dzienna norma czasu pracy = 25,39 zł ; 144 godziny x 25,39 zł).

Ekwiwalent za 23 dni niewykorzystanego przez **M. K. (1)** urlopu wypoczynkowego wyniósł 5 277,12 zł (26 dni – 3 dni = 23 dni tj. 184 godziny ; wynagrodzenie miesięczne stałe 4 800 zł : 20,92 współczynnik urlopowy = 229,45 zł : 8 - dzienna norma czasu pracy = 28,68 zł ; 184 godziny x 28,68 zł).

/opinia k.505 – 964 oraz opinia uzupełniająca min.00:03:20 – 00:09:53 rozprawy z dnia 7 listopada 2017 r. , płyta CD 999 biegłego sądowego z zakresu (...), opinia k.1013 – 1048 , opinia uzupełniająca k.1085 - 1090 , ustna opinia uzupełniająca min.00:04:33 – 00:46:41 rozprawy z dnia 22 marca 2018 r. , płyta CD k.1076 , ustna opinia uzupełniająca min.00:02:51 – 00:14:04 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. , płyta CD k.1125 biegłego sądowego z zakresu rachunkowości L. S./

M. K. (1) nigdy nie wykonywał funkcji kierownika ,a takie określenie jego stanowiska pracy wynikało z przepisów dotyczących prowadzenia transportu międzynarodowego.

/zeznania M. K. (1) min.00:39:13 – 00:54:18 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r. w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:31:36 – 01:00:45 rozprawy z dnia 21 czerwca 2016 r. , płyta CD k.438/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dokumentów , opinii biegłych , zeznań powodów i świadków: D. C. (2) ,E. K. ,A. B. , Z. K. , a jedynie częściowo w oparciu o zeznania świadków: M. K. (3) , M. P. oraz J. M.. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadków M. K. (3) , M. P. oraz J. M. w zakresie w jakim odnosiły się do kwestii wypłacenia powodom kwot diet, gdyż nie znajdują one żadnego poparcia w zgromadzonej dokumentacji pracowniczej oraz dokumentacji przedstawionej przez płatnika, a nadto pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Co więcej, jako niewiarygodne Sąd ocenił przedstawione przez pozwanego dokumenty rozliczeniowe w zakresie w jakim miały one wskazywać na faktyczną wypłatę kwot diet powodom. Podkreślić bowiem należy ,że nie jest zrozumiałym dla Sądu sytuacja, w której dokumenty sporządzone w formie drukowanej, a odnoszące się szczegółowo do odbytych przez powodów podróży służbowych i poniesionych wydatków , zawierają jednocześnie odrębne dopiski odnoszące się do diet wypłaconych powodom. W ocenie Sądu dopiski mające wskazywać na faktyczną wypłatę kwot diet zostały sporządzone wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania , w celu uwiarygodnienia stanowiska strony pozwanej. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M., męża pozwanej w zakresie w jakim twierdził on ,że powodowie nie jeździli w część podróży służbowych za jakie domagali się ryczałtów i diet , nie używali kart kierowców oraz fałszowali zapisy tachografów. Zeznania te nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie w jakim twierdził on ,że wszystkie należności ze stosunku pracy zostały powodom wypłacone w terminie. Brak wiarygodności dokumentacji pracowniczej powodów poddaje w wątpliwość rzetelność zeznań świadka . Ponadto nie może umknąć uwadze ,że świadek jako mąż pozwanej jest osobiście zainteresowany wynikiem procesu a ponadto jak wynika z materiału dowodowego to on osobiście kierował faktycznie firmą a nie pozwana.

Ustalenia wskazujące na czas delegacji służbowych oraz dotyczące wysokości należnych kwot diet i ryczałtów za noclegi za sporne okresy Sąd oparł na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu transportu drogowego oraz biegłego sądowego z zakresu rachunkowości. Sąd uznał opinie biegłych za wiarygodne, jasne, zupełne oraz niesprzeczne wewnątrznie, a poczynione wyliczenia korespondują z powszechnie obowiązującymi przepisami normującymi wysokość kwot diet i ryczałtów za noclegi. Podnieść należy ,że w sprawie powodowie dysponowali kartami elektronicznymi ewidencjonującymi ich faktyczny czas pracy i w oparciu o odczyt tych kart zostało sporządzone zarówno zestawienie czasu pracy jak i wyliczenia księgowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w znacznej części podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie wskazać należy ,że zgodnie z Kodeksem pracy to na pozwanym pracodawcy ciąży obowiązek prowadzenia rzetelnej dokumentacji pracowników. To pracodawca zatem zgodnie z art. 94 k.p. jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie (pkt 5), ale i prowadzić akta osobowe pracowników oraz dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy (pkt. 9a), do których bez wątpienia należy dokumentacja płacowa. Wskazać tu jeszcze należy na art. 149 § 1 k.p. zgodnie z którym to przepisem pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń z tym związanych. Podkreślić także należy, że od pozwanej prowadzącej działalność gospodarczą należy wymagać by dołożyła należytej staranności w ewidencjonowaniu czasu pracy i obliczała na tej podstawie wynagrodzenie należne pracownikowi. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 4.11.2014 w sprawie o sygnaturze akt III APa 6/14 (Lex nr 1740695) ewidencjonowanie czasu pracy pracowników jest zasadniczym obowiązkiem pracodawcy wynikającym z art. 94 pkt 9a w zw. z art. 149 k.p. Prawidłowe wyliczenie wysokości wynagrodzenia za pracę musi się opierać na rejestracji czasu pracy przepracowanego przez pracownika. Właściwie prowadzona ewidencja czasu pracy stanowi podstawę prawidłowego obliczenia wynagrodzenia za pracę. Przedmiotem ewidencji czasu pracy powinien być czas

pracy mieszczący się zarówno w ustalonym w zakładzie rozkładzie czasu pracy, jak też wynikający z doraźnych poleceń pracodawcy. Ewidencją powinna być zatem objęta praca w przedłużonym wymiarze czasu pracy, w godzinach nadliczbowych, w niedziele i święta, w porze nocnej, w dodatkowych dniach wolnych od pracy, a także w ramach dyżurów. W ewidencji czasu pracy powinny też być odnotowane okresy urlopów i zwolnień od pracy, a także nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy. W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu między stronami jest brak zapłaty przez pracodawcę ryczałtów i diet z tytułu podróży służbowych powodów. Powodowie zarzucają pracodawcy, że nie zapłacił im wymaganych prawem świadczeń natomiast sporządzana dokumentacja pracownicza potwierdzająca rzekomą zapłatę jest nierzetelna bowiem była sporządzana wstecznie, już po podpisaniu przez powodów. Poczynione odrębne zapiski czynią ją mało wiarygodną i podważają jej rzetelność.

Przechodząc zaś do meritum, w pierwszej kolejności wskazać należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt K 11/15, (opublikowanym w Dz.U. z 2016 roku, poz.2206) przepis art.21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.) w związku z art.77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) oraz w zw. z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) - w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, zostały uznane za niezgodne z art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Stwierdzenie niezgodności wskazanego przepisu z Konstytucją nie oznacza jednak – w ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę - że w stosunku do pracownika będącego kierowcą w transporcie międzynarodowym nie stosuje się powszechnie obowiązujących przepisów dotyczących należności przysługujących im z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Nadal bowiem obowiązuje przepis art.2 pkt 7 powołanej ustawy o czasie pracy kierowców, który definiuje pojęcie podróży służbowej jako każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy:

- a) przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub
- b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego.

Nie ma zatem podstaw do traktowania kierowców w transporcie międzynarodowym gorzej niż innych pracowników odbywających podróże służbowe. Stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisu art.21a cytowanej ustawy powoduje tylko, że przepis ten nie może być bezpośrednią podstawą roszczeń kierowców o diety, czy też ryczałty za noclegi, stosowaną kaskadowo poprzez przepis art. 77⁵ § 2, 3 i 5 k.p. w związku z przepisami rozporządzeń wykonawczych.

W ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę w tej sytuacji należy stosować wprost do tej grupy zawodowej przepisy Kodeksu pracy, jako przepisy ogólne mające odniesienie do wszystkich pracowników, w stosunku do których nie unormowano w sposób szczególny zasad wypłaty należności z tytułu podróży służbowych.

Przeciwnie rozumienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, w braku takich szczególnych przepisów, stawiałoby kierowców w sytuacji gorszej niż innych pracowników odbywających podróże służbowe.

Sięgnąć więc – w ocenie Sądu - należy w tym przypadku wprost do przepisu art.77⁵ § 1, 3, 4 i 5 k.p., zgodnie z którym pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju.

Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

W przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2 – a więc w zależności od rodzaju odbywanej podróży – w kraju lub poza granicami kraju.

Oznacza to, że przepisy wykonawcze – także w stosunku do kierowców - ustalają minimalny standard wszystkich świadczeń z tytułu podróży służbowych (diety, zwrotu kosztów przejazdu, noclegów i innych wydatków), które w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę mogą być uregulowane korzystniej dla pracownika. W razie braku takich regulacji lub uregulowania mniej korzystnego dla pracownika, zastosowane będą miały przepisy wykonawcze. (tak SN w uzasadnieniu do wyroku z dnia 4 września 2014 r. I PK 7/14, Lex nr 1515145)

Uznać zatem należy, że kierowcy – pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu według zasad ustalonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., chyba, że korzystniejsze dla niego zasady zostały ustalone w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę. (tak SN w uzasadnieniu do uchwały SN z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14, OSNP).

Ustalenia Sądu dokonane w rozpoznawanej sprawie wykazały, że zarówno P. W., jak i M. K. (1) byli zatrudnieni u pozwanej jako kierowcy samochodów ciężarowych marki R. oraz D., przede wszystkim w transporcie międzynarodowym (m.in. jeździli do Belgii oraz Holandii) i co do zasady jeździli wspólnie, w jedynym aucie, zmieniając się w trasie, a za świadczoną pracę otrzymywali jedynie wynagrodzenie określone w treści umów o pracę. Co jednak istotne, umowy o pracę zawarte przez powodów ze stroną pozwaną nie przewidywały w swej treści jako składnika wynagrodzenia diet, a także ryczałtów za noclegi, a nadto, w zakresie tym nie istniały u pozwanej regulaminy wynagradzania, czy też wewnętrzne przepisy dotyczące wyliczania należności z tytułu podróży służbowych. Uznać zatem należy, że brak unormowania przez pozwaną ww. kwestii spowodował, że w stosunku do powodów w tym zakresie stosować należało powszechnie obowiązujące przepisy.

W ocenie Sądu roszczenia P. W. oraz M. K. (1) należało zatem rozpatrywać na gruncie rozporządzenia dotyczącego odbywania podróży służbowej poza granicami kraju, w świetle art.18 § 2 kp i art. 9 § 2 kp.

W okresie spornym obowiązywało rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236 poz. 1991 ze zm.) oraz rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości

oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. z 2013 r. poz. 167)

Zgodnie z § 9 ust. 1,2 i 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. oraz § 16 ust. 1, 2 i 4 za nocleg przysługiwał pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do właściwego rozporządzenia. W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługiwał ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługiwał za czas przejazdu. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosowało się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniała pracownikowi bezpłatny nocleg.

Kwestię dobowych odpoczynków reguluje natomiast art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r., poz. 1155), zgodnie z którym w każdej dobie kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku. Dobowy odpoczynek, z wyłączeniem odpoczynku kierowców o których mowa w rozdziale 4a, może być wykorzystany w pojeździe, jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.

Powołany przepis jest zgodny z art. 8 ust. 2 i 8 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, który stanowi, że w każdym 24 godzinnym okresie po upływie poprzedniego dziennego okresu odpoczynku lub tygodniowego okresu odpoczynku kierowca musi wykorzystać kolejny dzienny okres odpoczynku. Jeżeli kierowca dokona takiego wyboru,ienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.

Powołanie się zaś przez pozwaną na powszechnie stosowaną praktykę nocowania przez kierowców w kabinie pojazdu, nie pozostaje w sprzeczności z przepisami powołanymi wyżej wskazanym rozporządzeniem (wyrok SN z dnia 10 września 2013 roku, sygn. akt. I PK 71/13, LEX nr 1427710). Co więcej, według aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego zapewnienie powodowi noclegu w kabinie samochodu ciężarowego nie oznacza zapewnienia bezpłatnego noclegu w rozumieniu powołanych przepisów. Zapewnienie przez pracodawcę pracownikowi – kierowcy wykonującemu przewozy w międzynarodowym transporcie drogowym - odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu wyposażonej w odpowiednie urządzenia pozwala na wykorzystanie przez kierowcę w samochodzie dobowego (dziennego) odpoczynku, natomiast nie oznacza zapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu, a taki stan rzeczy uprawnia pracownika do otrzymania od pracodawcy zwrotu kosztów noclegu co najmniej na warunkach i w wysokości określonych w treści rozporządzenia. (tak SN w uchwale z dnia 7 października 2014 roku, I PZP 3/14 wraz z uzasadnieniem – opublikowane na stronie internetowej Sądu Najwyższego oraz w uchwale SN z dnia 12 czerwca 2014 roku, II PZP 1/14, OSNP 2014/12/164). Reasumując samo przyjęcie, że pracodawca nie zapewnia bezpłatnego noclegu przesądza o zasadności roszczenia o ryczałt za noclegi.

Wskazać tu należy, iż w przypadku ryczałtu bez znaczenia jest, czy i w jakiej wysokości pracownik poniósł koszty noclegu. Ryczałt przysługuje nawet wtedy, gdy kosztów tych faktycznie pracownik nie poniósł. Ryczałt nie przysługuje tylko wtedy, gdy pracodawca zapewnił pracownikowi bezpłatny nocleg – w warunkach hotelu (motelu), a nie w dostosowanej do spania kabinie pojazdu. W razie zatem nieprzedstawienia rachunku za hotel (motel) kierowcy przysługuje co najmniej ryczałt w wysokości 25 % limitu ustalonego w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., z czym w sprzeczności nie pozostaje możliwość „zaoszczędzenia” przez pracownika wydatków i zwiększenia w ten sposób dochodu uzyskiwanego z tytułu zatrudnienia.

Zatem nawet, gdy kierowca nie pokrywa faktycznie kosztów noclegu, ponieważ korzysta w tym celu z kabiny pojazdu i w związku z tym nie przedstawia rachunku za hotel, należy mu się ryczałt (tak SN w uzasadnieniu do uchwały z dnia 7 października 2014 r).

W okresie spornym do dnia 28 lutego 2013 roku stawka ryczałtu wynikała z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236 poz. 1991 ze zm.) tj. w wysokości 25 % limitu o którym mowa w § 9 ust. 1. Wysokość 25 % limitu dla Niemiec wyniosła 25,75 euro za nocleg, dla Belgii 40 euro za nocleg, dla Austrii 25 euro za nocleg, dla Holandii 30 euro za nocleg, dla W. 26,25 euro za nocleg, dla Litwy 20 euro za nocleg, dla Łotwy 27,50 euro za nocleg, dla Estonii 22,50 euro za nocleg.

W okresie spornym do dnia 28 lutego 2013 roku stawka diet wynikała z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236 poz. 1991 ze zm.) i wynosiła: dla Niemiec 42 euro, Belgii 45 euro, Austrii 45 euro, Holandii 42 euro, W. 42 euro, Litwy 33 euro, Łotwy 48 euro, Estonii 39 euro.

W okresie spornym od dnia 1 marca 2013 roku stawka ryczałtu wynikała z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167 ze zm.) tj. w wysokości 25 % limitu o którym mowa w § 16 ust. 1. Wysokość 25 % limitu dla Niemiec wyniosła 37,50 euro za nocleg, dla Belgii 40 euro za nocleg, dla Austrii 32,50 euro za nocleg, dla Holandii 32,50 euro za nocleg, dla W. 43,50 euro za nocleg, dla Litwy 32,50 euro za nocleg, dla Łotwy 33 euro za nocleg, dla Estonii 25 euro za nocleg.

W okresie spornym od dnia 1 marca 2013 roku stawka diet wynikała z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167 ze zm.) i wynosiła: dla Niemiec 49 euro, Belgii 48 euro, Austrii 52 euro, Holandii 50 euro, W. 48 euro, Litwy 39 euro, Łotwy 57 euro, Estonii 41 euro.

W spornym okresie wysokość 25 % limitu dla Polski wyniosła 34,5 zł (przy kwocie diety wynoszącej 23 zł), a od dnia 1 marca 2013 roku 45 zł (przy kwocie diety wynoszącej 30 zł).

Zgodnie z § 13 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju rozliczenie kosztów podróży winno nastąpić w terminie 14 dni od dnia zakończenia podróży służbowej.

Tożsamy zapis zawiera § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Mając powyższe na względzie i wobec faktu, że powodowie nie otrzymywali diet oraz ryczałtów za noclegi, należnych im w stawce wynikającej z powszechnie obowiązujących przepisów, Sąd uwzględnił w powództwo w zakresie żądanych kwot diet i ryczałtów za noclegi.

Odnosząc się zaś do kwestii roszczeń powodów o zasądzenie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wskazać należy, że Sąd czynił rozważania w oparciu o art. 152 § 1 kp stanowiącym, że pracownikowi przysługuje prawo do corocznego, nieprzerwanego, płatnego urlopu wypoczynkowego, co więcej pracownik nie może zrzec się prawa do urlopu. Zaś art. 171 kp wskazuje, że w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Wobec zatem jednoznacznej treści protokołu kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy wskazującej na ilość niewykorzystanego przez powodów urlopu (w przypadku P. W. było to 18 dni, a w przypadku M. K. (1) było to 23 dni), Sąd w oparciu o powyższe przepisy uznał w tym zakresie powództwo za zasadne.

Zasądzone zaś kwoty (diety i ryczałtów za noclegi oraz ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy) wynikają z wniosków opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości. Zasądzając należności z tytułu diet i ryczałtów Sąd oparł się na pierwszej opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu księgowości. Zasądzone w wyroku kwoty na rzecz każdego z powodów są wynikiem zsumowania należności w ujęciu miesięcznym, biorąc pod uwagę datę zakończonej podróży służbowej (co wymagało dokonania przez sąd sumowania należności za dany miesiąc) oraz wyliczenia należnej różnicy w ujęciu miesięcznym.

W pozostałym zakresie powództwo zostało przez Sąd oddalone, jako nieuzasadnione. W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości wynika, że powodowie z całą pewnością nie pracowali w godzinach nadliczbowych. Z dokonanych przez biegłego wyliczeń wynika bowiem, że pozwana wypłacała powodom wynagrodzenie jedynie na podstawie umów o pracę, a nie na podstawie ewidencji czasu pracy wynikającego z danych tachografu - kart kierowcy. Co jednak istotne, wysokość wypłacanego powodom wynagrodzenia przekraczała z całą pewnością kwotę, jaka wynikałaby z ilości faktycznie przepracowanych przez nich godzin. W oparciu o takie ustalenia i fakt, że powodowie nie wypracowywali obowiązujących ich norm czasu pracy nie sposób uznać, że pracowali oni w nadgodzinach.

Odnosząc się do zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia co do roszczeń za okres od stycznia do kwietnia 2011 r., uznać należy, że jest on niezasadny.

Zgodnie z brzmieniem art. 291 § 1 k.p. roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W myśl przepisu art. 292 k.p. roszczenia przedawnione nie można dochodzić, chyba że ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, zrzeka się korzystania z przedawnienia; zrzeczenie dokonane przed upływem przedawnienia jest nieważne.

Zgodnie zaś z brzmieniem przepisu art. 295 k.p. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed właściwym organem powołanym do rozstrzygnięcia sporów lub egzekwowania roszczeń przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia,
- 2) przez uznanie roszczenia.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jeżeli przerwa biegu przedawnienia nastąpiła wskutek jednej z przyczyn przewidzianych w § 1 pkt 1, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie wszczęte w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, nie zostanie zakończone.

Termin przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy biegnie od dnia ich wymagalności, czyli od daty, gdy uprawniony mógł żądać spełnienia świadczenia (zob. wyrok SN z dnia 25 marca 1981 r., I PRN 6/81, LEX nr 14578; postanowienie SN z dnia 17 lutego 1982 r., III PZP 3/81, OSNCP 1983, nr 1, poz. 8).

Jeżeli termin spełnienia świadczenia jest określony wprost w ustawie, układzie zbiorowym pracy, regulaminie, umowie o pracę itp., dniem wymagalności roszczenia jest dzień wskazany w takim akcie jako termin wykonania zobowiązania (np. zapłaty wynagrodzenia - art. 85 k.p.).

Roszczenie pracownika o wynagrodzenie staje się wymagalne w dniu, w którym powinna nastąpić jego wypłata. Roszczenie pracownika o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne (art. 291 § 1) w dniu, w którym powinno nastąpić rozliczenie czasu pracy po upływie przyjętego okresu rozliczeniowego (por. wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 35/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 8). U strony pozwanej nie obowiązywały w spornym okresie czasu żadne wewnętrzne akty prawne, które ustalałyby odmienny okres rozliczeniowy niż wynikający z przepisów prawa pracy dotyczący terminu wypłaty wynagrodzeń. Zatem termin wypłaty dodatkowych składników

wynagrodzenia w tym ryczałtów za noclegi i diet powinien być do dziesiątego dnia następnego miesiąca. Niewątpliwie pełnomocnik pozwanej zasadnie podnosi, że roszczenie o zapłatę ryczałtów i diet za miesiące od stycznia do kwietnia 2011 roku zostało złożone po upływie 3 letniego terminu wskazanego w treści przepisu art. 291§1 k.p. Nie mniej jednak w ocenie Sądu uwzględnienie zarzutu przedawnienia w realiach rozpoznawanej sprawy byłoby sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Podnieść należy, że jak wynika z zeznań powodów, którym Sąd dał wiarę w całości pracodawca nie prowadził w swojej firmie rzetelnej dokumentacji pracowniczej. Powodowie wielokrotnie upominali się o wypłatę należnych im ryczałtów i diet ale byli zwodzeni, obiecywano im realizację świadczeń z tego tytułu w bliżej nieokreślonej przyszłości. Ponadto jak podnosili obaj powodowie ryzyko utraty pracy w ich sytuacjach osobistych skutecznie powstrzymywało ich przed podjęciem kroków w celu wyegzekwowania świadczeń. Na skutek konfliktu z pracodawcą spowodowanego niezapłaceniem całości należnych świadczeń obaj powodowie zostali zwolnieni w trybie dyscyplinarnym. Treść zeznań świadka M., nie potwierdzonych w żaden sposób w pozostałym materiale dowodowym utwierdza Sąd w przekonaniu, że kwestia niezapłacenia diet i ryczałtów leży u podstaw głębokiego konfliktu pracowników z pracodawcą o niezapłacenie tej części wynagrodzeń. Podnieść należy, że orzekając w sprawie każdorazowo Sąd bierze pod uwagę czy podniesiony zarzut przedawnienia nie jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego oceniając realia konkretnej rozpoznawanej sprawy. Zarzut przedawnienia nie może bowiem prowadzić do nadużycia prawa strony, która go zgłasza. Ponadto Sąd bierze pod uwagę inne okoliczności mające miejsce w konkretnej sprawie np. postawę dłużnika, który swoim postępowaniem może wprowadzać w błąd osoby, którym świadczenie przysługuje obiecując jego realizację. Należy mieć na względzie, że w sprawach ze stosunku pracy, pracownik co do zasady jest słabszą stroną tego stosunku a konflikt z pracodawcą może zakończyć się dla niego utratą miejsca pracy a tym samym pozbawić go możliwości zarobkowania i utrzymania siebie i rodziny. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia zgłoszonego przez pełnomocnika pozwanej.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek Sąd zważył, iż stosownie do przepisu art.481 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., stanowiącego – zgodnie z dyspozycją art. 359 § 1 k.c. – formalne, ustawowe źródło odsetek, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Zgodnie z art. 476 K.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie, zobowiązanie pozwanej do zapłaty diet i ryczałtów za noclegi miało charakter terminowy i stawało się wymagalne zgodnie z 13 pkt 3 i 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. z 2002 r., nr 236, poz. 1991 ze zm.) oraz § 5 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. poz. 167 ze zm.) po upływie 14 dni do dnia zakończenia podróży służbowej. Pełnomocnik powodów wskazywał jednak, że wnosi o ich zapłatę z odsetkami od 11 dnia następnego miesiąca, tak jak płatne było wynagrodzenie zasadnicze za dany miesiąc.

Na podstawie art. 100 k.p.c Sąd obciążył pozwaną kosztami zastępstwa procesowego oraz kwotą 3.000 zł (w stosunku do każdego z powodów) tytułem zwrotu uiszczonej w części opłaty od pozwu. Powództwo P. W. zostało uwzględnione w 75 % (z żądanych 107.806,19 zł, zasądzono łącznie 89.518,39 zł), a powództwo M. K. (1) zostało uwzględnione w 70% (z żądanych 111.351,95 zł zasądzono łącznie 78.050,35 zł). Powodowie byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, dlatego ponieśli w tym zakresie koszty zastępstwa procesowego. Ich wysokość wynika z treści § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (w wersji obowiązującej zgodnie z Dz.U. 2013 poz. 461 z dnia 16 kwietnia 2013 roku) tj. rozporządzenia obowiązującego w dacie wniesienia pozwu. Biorąc pod uwagę procent wygrania sprawy, powodowi P. W. należy zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.025 zł, a powodowi M. K. (1) należy zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1.890 zł. Jednocześnie w oparciu o powyższe, Sąd zasądził na rzecz pozwanej

M. M. (1) od powoda P. W. kwotę 675 zł oraz od powoda M. K. (1) kwotę 810 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego od oddalonej części powództwa.

O kosztach sądowych, obejmujących koszt opinii biegłych, Sąd orzekł zgodnie z przyjętą zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, biorąc pod uwagę ustalony procent wygrania sprawy. Mając powyższe na względzie, Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6602,36 zł złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych , w pozostałym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi.

Rozstrzygnięcie o rygorze natychmiastowej wykonalności znajduje podstawę prawną w art. 477² § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

4.10.2018

S.B.